

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Ε.γ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

ᾠριμον ἡλικίαν σου... τὸ θανάσιμον τοῦτο ἀμάρτημα τὸ ὁποῖον φανερώς ὡς σημαίαν ἔστησας ἵνα προσελκύσης τάγματα δολοφόνων!...

— Καλόγηρε! ἀνέκραξεν ἡ δούκισσα ἀνεγειρομένη καὶ στηριζομένη ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς τῆς.

— Ἐξομολογήθητι! εἶπεν ἐπισήμως ὁ κληρικός· ἐξομολογήθητι ἂν θέλῃς τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν σου!...

Καταληφθεῖσα ὑπὸ τρόμου ἡ δούκισσα ἀντὶ νὰ ποκριθῇ προσεπάθει νὰ διακρίνη ὑπὸ τὴν κυλύπτραν τοὺς χαρακτῆρας τοῦ οὕτω πῶς ὁμιλοῦντος πρὸς αὐτήν.

— Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν ἀνθρωποκτονίαν! ἐξηκολούθησεν ὁ ἀδιάλλακτος πνευματικός. Ἄς μετρήσωμεν. Ἐρρίκος ὁ Γ' δολοφονηθεὶς, Ἐρρίκος ὁ Δ' δις κτυπηθεὶς, ὁ Σαλσέδης βασανισθεὶς ἐπὶ ἰκριώματος, ὁ Ραμὲ ἐκπνεύσας ἐπὶ τῆς ἀγχόνης, καὶ αἱ μυριάδες ἐκεῖναι τῶν πεσόντων ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν, καὶ τὰ θύματα τὰ ἐν τῷ σκότει τῶν εἰρκτῶν ἐκπνεύσαντα, καὶ τὰ μετὰ τῶν μητέρων των ἀποθανόντα ὑπὸ πείνης παιδία, καὶ αἱ οἰκογένειαι αἵτινες ὡς φάσματα κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων, ἔτρωγον πτώματα ἵνα συντηρῶσι τὴν ἀθλίαν των ὑπαρξιν, ἐν ᾧ σὺ, κυρία, ἐπινες ἐν τῷ μεγάρῳ σου, ὑπὲρ τοῦ σφετερισμοῦ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας! Ἐξομολογήθητι, δούκισσα, ἐξομολογήθητι! ἂν δὲν θέλῃς νὰ ἐμφανισθῇς πρὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς φοβερᾶς ταύτης συνοδείας τῶν θυμάτων, ἅτινα σὲ καταρῶνται!

Ἡ δούκισσα ἔβλεπε διὰ τῶν βλοσυρῶν ὀμμάτων τῆς πάντας τοὺς παρισταμένους πλησιάζοντας ἀπλήστως πρὸς τὰς θύρας καὶ караδοκοῦντας τὴν ἀπάντησίν τῆς καὶ τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἀνάκρισιν καὶ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ἐγκλημάτων τῆς.

— Τίς εἶσαι λοιπὸν; ἐψιθύρησεν ἡ δούκισσα.

Ὁ μοναχὸς ἀνεβίβασε βραδέως τὴν καλύπτραν του καὶ ἔδειξε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὴν ἀποθνήσκουσαν, ἥτις ἀνα-

[ΜΕΡΟΣ Γ'.]

γνωρίσασα αὐτὸν, ἔρρηξε κραυγὴν καὶ συνήνωσε τὰς χεῖράς τῆς ἱκετευτικῶς.

— Ἀδελφὲ Ῥοβέρτε... εἶπε. ὦ! ἐννοῶ ὑπὸ τίνος ἐνικήθην! ἔλεος!

— Τότε λοιπὸν ὁμολογεῖς τὰ ἐγκλήματατά σου...

— Ἐλεος!

— Λέγε μόνον Ναι καθ' ὅσον ἐγὼ θάπαγγέλλω τὰ ἐγκλήματατά σου· ἀρκεῖ τοῦτο καὶ παρὰ τῷ Θεῷ καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. — Ὁμολογεῖς τὴν ἀκολασίαν σου καὶ τοὺς βδελυροὺς ὑπολογισμούς σου;

— Ναι, εἶπεν ἡ δούκισσα διὰ φωνῆς ἀποπνιγομένης.

— Τοὺς πειναλέους τῶν Παρισίων, τοὺς φονευθέντας στρατιώτας, τοὺς πνιγέντας αἰχμαλώτους;...

— Ναι.

— Τὸν Σαλσέδην καὶ τὸν Ῥαμὲ ὑπὸ σοῦ ἀπαγχονισθέντας;...

— Ναι, ἐψιθύρησεν μετὰ σιγὴν διακοπεῖσαν ὑπὸ σπασμῶν.

— Ἐρρίκον τὸν Δ' τοσάκις κτυπηθέντα;... Ἄ! διστάζεις· πρόσεχε· ἐν μόνον ψεῦδος ἐξαλείφει τὴν χάριν εἰκοσιν ὁμολογιῶν. Ὁμολόγησον λοιπὸν!

— Ναι, ἀπεκρίθη τοσοῦτῳ χαμηλὰ ὥστε μετὰ δυσκολίας ὁ μοναχὸς τὸ ἤκουσε.

— Ἐρρίκον τὸν Γ' τὸν βασιλέα σου, τὸν παλαιὸν σου φίλον, τὸν δολοφονηθέντα ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ σου Ἰακώβου τοῦ Κλήμεντος;...

— Ποτέ! ποτέ! ἀνέκραξε δάκνουσα τὰς χεῖράς τῆς, ὅθεν τὸ αἷμα ἐξήρχετο κατὰ χονδρὰς σταγόνας.

— Ἀρνεῖσαι!

— Ἀρνοῦμαι.

— Τολμᾶς λοιπὸν νὰ ρηθῇς ἐνώπιον καὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ὃν θάτενίσῃς μετ' ὀλίγας στιγμὰς καὶ τοῦ ὁποῖου τὴν ὀργὴν πρέπει ἤδη νὰ κούσης ἐκρηγνυμένην;

— Ἐλεος! τὸ ὁμολογῶ, τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ἡ δούκισσα κρυπομένη πελιδνὴ καὶ τρέμουσα ὑπὸ τὰ προσκεφάλαιά τῆς.

— Τότε λοιπὸν, ἐπανελάβεν ὁ μοναχὸς ἐπισήμως· συγχωρῶ τὰς ἀρμαρτίας σου ἐπὶ γῆς ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τοῦ

ὁποίου δέομαι νά σε συγχωρήσῃ καί ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἀπόθανε ἐν γαλήνῃ, ἀπόθανε ἐν εἰρήνῃ!

Καί ἐξέτεινε τοὺς βραχίονάς του πρὸς τὴν κλίνην· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς θνησκούσης ἀπηύγαζον εἰσέτι φλόγα τινὰ ἀπαισίαν, τὴν φλόγα τῆς ὀργῆς ἴσως... ἴσως τῆς αἰωίου κολάσεως.

Κατ' ὀλίγον ἡ φλόξ ἐκείνη ἐαβέσθη, ἡ κεφαλὴ ἐκλινεν, οἱ βραχίονες ἐξετάθησαν ἵνα ἐκφράσωσιν ὡς τελευταίαν ἀπειλήν· ἀλλ' ὅμως ἡ προῆ τοῦ Θεοῦ συνέτριψε τὸ πανάθλιον ἐκείνο πτώμα.

Ἡ Δούκισσα Μομπανσινέ ἐξέβαλε

ὑπόκωφον κραυγὴν καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

— Τώρα πλέον, ἐψιθύρισεν ὁ μοναχὸς, Ἑρρίκος, ὁ Δ' οὐδένα ἄλλον ἐχθρὸν ἔχει νὰ φοβῆται ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Ἡ ἀποστολή μου ἐπεράνθη. Ἦδη δὲ καιρὸς εἶνε καὶ ἐγὼ νὰ στρέψω τὸν λογισμὸν μου πρὸς τὸν Θεόν.

Καὶ καλυφθεὶς τὴν κεφαλὴν διήλθε βραδέως τὴν αἴθουσαν ἐν μέσῳ τῶν παρισταμένων πάντων γονυπετούντων ἐνώπιόν του.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Γ'. ΜΕΡΟΥΣ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΛΟΓΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Κ. ΟΥΖΟΥΝΙΩΤΗΣ

Ε. Γ. Δ. της Κ. τ. Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Α΄.

Ἡ Αἰγιουβανή.

Ὁ χρόνος εἶχε βαδίσει. Αἰόκτῳ ἡμέραι καθ' ἃς ἡ Λεωνόρα ὄφειλε νὰ μάθῃ τὸ ἀπόρητον τοῦ Ἐλπιδοφόρου, εἶχον παρέλθει· ἐκτὸς τούτων δὲ καὶ ἄλλαι ἑβδομάδες προσέτι, καὶ ὅμως οὐδὲν εἶχεν ἔλθει φέρον εἰς τὴν Ἰταλίδα τὴν ποθητὴν ἀπόδειξιν.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος, γινώσκων τὰ σχέδια τῆς Ἐρρικέττης καὶ μαντεύων τὴν περιέργειαν τῆς Λεωνόρας, προεφυλάσσετο. Κ' ἔπειτ' ἔλεγε, καὶ ὅλην τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τὴν ἰκανότητα τῶν ἀρίστων κατασκόπων ἂν εἶχον τί ἠδύνατον ἀνακαλύψωσιν αἱ γυναῖκες αὐταί;

Τῷ ὄντι, ὡς ἂν ἐπορεύετο εἰς τοῦ βασιλέως, εἴτε μετὰ τοῦ Κριλιῶν, εἴτε μόνος, τί τούτου φυσικώτερον; Μήπως δὲν ἐπορεύοντο καὶ ἄλλοι; Ὅτε ἐθήρευε ἐντὸς τῶν βασιλικῶν δασῶν εἴτε μόνος εἴτε μετὰ τοῦ βασιλέως, τούτο ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ ἀπόδειξις; Καὶ παραδεχομένου ὅτι ἡ Γαβριέλλα ἦλθε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν θήραν, εἴτε ἔτρεξεν ἔφιππος κατόπιν δορκάδος ἢ ἀλώπεκος, δὲν συνώδευον καὶ ἄλλαι γυναῖκες τὴν Γαβριέλλαν, καὶ ἠδύνατό τις νὰ καυχηθῇ ὅτι ἀνεκάλυψέ ποτε χειραψίαν τινὰ ἢ ἀσπασμὸν ἢ λέξιν ὑποπτῶν; Ὁ Ἐλπιδοφόρος λοιπὸν ἔζηεὺδαίμων καὶ ἡσυχος.

Ἐπειτὰ δὲ οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἢ οἱ κατασκοποὶ τοῦ δὲν παρείχον σημεῖα ζωῆς. Ἐνίστε πραγματικῶς, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς περιεργείας τῆς Λεωνόρας, ὁ Ἐλπιδοφόρος εἶχεν ὑποπτέυσει ὅτι εἶχεν ἰδεῖ ὀπισθὲν τοῦ εἰς τινα ἀπόστασιν, ὡς ἂν ἐξήρχετο εἰς ἐκδρομὴν τινα, τὴν σκιὰν τοῦ νωθροῦ Κουτσίνου ἐφίππου καὶ καλπάζοντος. Ἄλλ' ὁ Κουτσίνης ἐφαίνετο παραιτήσας τὸ γυμνάσιον

ἐκεῖνο, ἐξ οὗ οὐδὲν ὠφελεῖτο ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐζημιούτο. Ἡ μόνη τοῦ ὠφέλεια ἦτο ἡ πῆρσις ἵππων τινῶν, πόνος περὶ τὰ νεφρά του, καὶ τινες οὐκ εὐκαταφρόνητοι πτώσεις ἀπὸ τοῦ ἵππου εἰς ὁδοὺς δυσβάτους· διότι ὁ Ἐλπιδοφόρος, ἵππεὺς ἀριστος, ἔχων καὶ ἵππον ἐξαίρετον, διεσκέδαζεν ὁδηγῶν τὸν κατασκοπὸν τοῦ μετὰ διαβολικῆς ταχύτητος καὶ ἀναγκάζων αὐτὸν νὰ πηδᾷ τάφρους καὶ φράκτας καὶ νὰ διαβαίῃ ποταμούς· ὁ Κουτσίνης ἔπρεπεν ἐπὶ τέλους νὰ ἀπαυδήσῃ.

Ὁ νέος λοιπὸν ἦτο εὐτυχέστατος, διότι ἠγαπᾶτο ἄνευ τινὸς ἐλέγχου καὶ κωλύματος· ἀλλ' ἵνα μὴδὲν ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς φρονήσεως ὑπαγορευομένων παραλίπη, ἠγόρασεν οἰκίσκον τινὰ ἐν τῷ προαστείῳ ὑποκρινόμενος ὅτι ἐσύχναζεν ἐκεῖ ἔχων ἀπόρητον τι ὅπερ πάντες οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ καταλάβωσι, καὶ ἐν τῷ ἀποκέντρῳ ἐκείνῳ τμήματι περὶ οὐδενὸς ἄλλου πράγματος ἐγίνετο λόγος, εἰ μὴ περὶ ἡμιόνων, περὶ θυσάνων, περὶ γυναικείων ἐπανωφορίων, περὶ ὠραίων ποδῶν λάθρα φαινομένων, καὶ περὶ ῥιψοκινδύνων διαβολισσῶν, ἐμφανιζομένων καὶ πάλιν ἐξαφανιζομένων ἐν ἐκείνῳ τῷ ἀποχωρητηρίῳ. Ὁ λόγος ἔτρεχεν· ὁ δ' Ἐλπιδοφόρος πλειότερον τούτου δὲν ἠθελε.

Ἡ Γαβριέλλα, ὡς φαίνεται, εἰξευρετὶ ἔπρεπε νὰ φρονῇ περὶ τῆς ἀπιστίας ταύτης ὥστε τὰ πάντα ἐχώρουν κατ' εὐχὴν, ἀφ' ἧς μάλιστα ἐσκόπουν ν' ἀποτυφλώσωσι τοὺς κατασκόπους.

Δὲν θὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ τοῦ Ἐλπιδοφόρου εὐτυχία συνεπληρώθη. Οἱ ἀγαπῶντες ὑπόσχονται πάντοτε ἀφιλοκέρδειαν αὐταπάρνησιν καὶ αὐτὴ δ' ἡ τοῦ ἔρωτος οὐσία εἶνε φιλοδοξία καὶ φιλαργυρία.

Οὐδὲν ζητοῦσιν, οὐδὲν ἐπιθυμοῦσιν, καὶ ἂν ἡ ψυχὴ δὲν ἦνε ἀκριβῶς ὁμοία

τῆς τοῦ Ἀριστείδου καὶ Κουρίου ὁ πόθος ἐξατμίζεται καὶ τότε ὁμιλεῖ γλῶσσαν ἀντικρυς ἀντιμαχομένην πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν εἰς ἣν ὑπεβλήθη.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος καθ' ἐκάστην πρωΐαν ἐλάμβανε παρὰ τῆς Γαβριέλλας καὶ ἐν δῶρον. Ἡ εὐφυῆς φίλη εἰξευρε πῶς νὰ ποικίλῃ τὰ ἀποστελλόμενα, διὰ τῆς λεπτῆς ἐκείνης γυναικείας δεξιότητος, ἧτις οὐδέποτε ταρασσεται οὐδ' ὑποχωρεῖ ὡς ἄλλοις συναντᾶ τι ἀδύνατον.

Μετὰ τὴν ἔλαφον καὶ τὸ περιλαίμιόν της, τῷ ἀπέστειλεν ἄνθη τῆς Ἀφρικῆς μετενεχθέντα ἐκείθεν παρὰ τοῦ περιωνύμου περιηγητοῦ Ἰωάννου Μοκκέ· ἀπετέλουν δὲ συλλογὴν πλουσίαν εἰς τὴν συντέλεσιν τῆς ὁποίας ἐδαπανήθησαν ἱκαναὶ ἐβδομάδες. Ἐπειτα δὲ ἐν τῷ μεταξὺ τρίχαπτόν τι, κύνά τινα ἐκλεκτοῦ εἶδους, κόσμημά τι τοῦ ὁποίου τὴν μόνην ἀξίαν ἀπετέλουν ἡ ἐργασία ἢ ἡ ἀρχαιότης, — σπάνιόν τι ὄπλον, μετάλλιον τι, μάρμορον, σχέδιον, χειρόγραφον, βιβλίον, — ἐνίοτε δὲ ὕφασμά τι, — ἡμέραν τινα ἰχθύας κυανοῦς τῆς Κίνας, — ἄλλοτε δὲ κυπρίνον τινα τοῦ Φονταϊνεβλώ τοῦ ὁποίου τὰ πτερύγια ἐκοσμοῦντο διὰ δακτυλίων. Καὶ πᾶσαν πρωΐαν ὁ Ἐλπιδοφόρος ἀνέμενε τὸ δῶρον μετὰ παλμῶν ζητῶν νὰ μαντεύσῃ τὴν ἐπίνοιαν τῆς Γαβριέλλας τί ἄρά γε ἐσκόπει νὰ τῷ πέμψῃ. Καὶ ἂν μὲν ἡ ἐπίνοια ἦτο νόστιμος, ἐγέλα· ἂν δ' ἦτο περιπαθῆς, ἐστέναζε. Τίνες δ' ἦσαν οἱ κομιστὰι τῶν δῶρων τούτων; ἔμποροι, πωληταὶ τοῦ γύρου, ὑπηρέται, γυναῖκες, τέλος πάντων παντοῖοι ἄνθρωποι, οἵτινες κομίζοντες τὰ δῶρα οὐδ' ἔβλεπον κἂν τὸν Ἐλπιδοφόρον· ἂν δέ τις ἤθελεν ἐρωτήσῃ αὐτοὺς οὐδὲν εἶχον ν' ἀποκριθῶσι, διότι οὐδὲν ἐγίνωσκον.

Ἄλλ' ὅμως ἐραστῆς νέος καὶ τρυφερός, οἷος ἦτο ὁ Ἐλπιδοφόρος, ἦτο ποτὲ δυατὸν ν' ἀρκῆται εἰς ταύτην καὶ μόνην τὴν ἀποζημίωσιν, τὴν καθημερινὴν ἐναύμισιν; Ὁ Ἀριστείδης δὲν θὰ ἐπόθει θλλοτι; Ὁ Κούριος λαμβάνων τὰ μετᾶλλια, τὰς ἐλάφους καὶ τοὺς κυπρίνους δὲν θὰ ἐσκέπτετο ὅτι ἡ Γαβριέλλα

εἶχε καὶ ἄλλα μέσα ἵνα θέλγῃ, ἐτι ἐπαγωγότερα; Τέλος πάντων, δὲν ἔπρεπε νὰ φθάσῃ ἢ στιγμῇ, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος, φύσει ἀχόρταστος, ἤθελεν ἐξεγερθῆ καὶ ζητήσῃ διπλάσια, δεκαπλάσια τῶν παραχωρηθέντων αὐτῷ καὶ ἤθελε μετατρέψῃ τὴν μετριότητά, του, τὴν γλυκεῖαν, τὴν ἀπρόσβλητον, τὴν μακαρίαν, τὴν χρυσοῦν ἐκείνην μετριότητα, εἰς ζωὴν πλήρη στεναγμῶν, εὐχῶν, ψευδῶν κινήσεων, κινδυνωδῶν διαβημάτων, ἅτινα τὸν μὲν ἐραστὴν ταχέως προδίδουσι, τὴν δ' ἐρωμένην φέρουσιν εἰς τὴν ἀπώλειαν; Ἡ στιγμὴ αὕτη εἶχε φθάσει ἄρά γε;

Ἡ πιθανότης μόνη τούτου, καθησύχαζε, φαίνεται, τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ἐλπιδοφόρου.

Θερινήν τινα ἐσπέραν, καθ' ἣν ὁ Ποντῆς, ἐταῖρος πιστός, ἠκολούθει ἐν τῷ κήπῳ τὸν ἀνυπόμονον Ὀρέστην του, καὶ ἀμφοτέροι ἐφαίνοντο τεταραγμένοι, ὡς συμβαίνει ὅταν ἔχη τις νὰ εἴπῃ πολλά, ἅτινα ὅμως ἐπεθύμει νὰ σιωπήσῃ, ἢ ὡς ὅτε ἡ παρουσία τοῦ μὲν ἐνοχλεῖ τὸν δὲ, καὶ τ' ἀνάπαλιν, ὁ Ἐλπιδοφόρος μετὰ τινὰς γύρους ἐν τῷ κήπῳ, ὅτε ἐνόμισεν ὅτι ὁ Ποντῆς θὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ καὶ θὰ φύγῃ, ἐξηπλώθη ἐπὶ ἀπαλῆς χλόης καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν δύο χειρῶν του ὡς ἐπὶ προσκεφαλαίου, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς ἀπεράντου κυανῆς σινδόνης τοῦ οὐρανοῦ, ὡς ἄνθρωπος μὴ δίδων δύο λεπτὰ δι' ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ Ποντῆς τὸν ἐμιμήθη. Ἀμφοτέροι δὲ, παραπλεύρως ἐκείντο βεβυθισμένοι ἐν τῇ ἀορίστῳ ἡδονῇ τῆς ἐκστάσεως.

Τὴν ἄκραν αὐτῶν σιγὴν διέκοπτον μόλις οἱ ψιθυρισμοὶ τῶν πτηνῶν, προσπαθούτων νὰ εὕρωσι τὰς φωλεὰς των.

— Ἐλπιδοφόρε, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Ποντῆς, καθὼς καταλαμβάνω ἢ ἡ παρουσία μου σὲ ἐνοχλεῖ, ἢ ἔχεις τίποτε καὶ μοὶ τὸ κρύπτεις.

— Καὶ τί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ἐλπιδοφόρος χωρὶς νὰ ἀνησυχῇ πολὺ διὰ τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἣν ὁ φίλος του ἑκατοντάκις ἤδη τῷ εἶχεν ἀπαεῖνει.